

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Nitkou ve věci

žalobce: **D. X. P.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 120 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2024, č. j. OAM-43/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2024, č. j. OAM-43/ZA-ZA11-D07-2024, jímž žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polsko.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonná a nepřezkoumatelná, neboť žalovaný nezajistil řádný podklad na základě, kterého by mohl učinit závěr o uděleném pobytovém oprávnění žalobce na území Polska, když si vystačil s pouhým sdělením. Žalovaný si měl u polské strany vyžádat řádné dokumenty, které by stanovily, zda byl pobyt žalobce platný či nikoli. Žalobce dále předestírá možné alternativy neplatnosti pobytového oprávnění, konkrétně uvádí možnost neplnění účelu pobytu, kteroužto možností se žalovaný nezabýval, neboť se spokojil s obecnou informací o platnosti pobytu žalobce na území Polska do 31. 7. 2023.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Odkázal na čl. 23 odst. 4 nařízení Dublin III, a informace z polské strany, která uznala svou příslušnost.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Obsah správního spisu

5. Z předávacího protokolu Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 10. 1. 2024 plyne, že žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu vstoupil na území ČR nezjištěným způsobem, nezjištěného dne a bez cestovního dokladu.
6. Žalobce dne 16. 1. 2024 poskytl žalovanému následující údaje. Uvedl, že hovoří vietnamsky, je bez vyznání a politického přesvědčení. Má manželku a čtyři děti. Dne 11. 9. 2019 vycestoval z Vietnamu do Polska za prací. V Polsku setrval do srpna 2023, kdy následně vycestoval do ČR a pracoval v pražské tržnici SAPA. Doklady nemá, neboť pasu a vízu skončila platnost a nechal je v Polsku, všechno za něj řešil jeho zaměstnavatel.
7. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 1. 2024 žalobce uvedl následující. Z Polska odešel, protože měl nízký plat. Ve Vietnamu pracoval jako zemědělec, od státu měl půjčené pole a každý rok musel plnit cíle, co se sklizně týče. Ve Vietnamu zůstala na poli pracovat jeho manželka. Dále uvedl, že má dluhy od přátel a rodinných příslušníků, které však není schopen splácet.
8. Správní spis dále obsahuje žádost o přijetí žalobce zpět podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III a odpověď polské strany ze dne 6. 2. 2024, kterou byl žalovaný informován, že Polsko souhlasí s přijetím žalobce zpět a jejich přemístěním do Polska. Správní spis dále obsahuje dokument Informace OAMP ze dne 24. 5. 2023 Polsko – Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, příjímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky“ (dále jen „Informace OAMP“).
9. Dne 11. 3. 2024 byl se žalobcem proveden pohovor. Žalobce při něm uvedl, že do Polska vycestoval oficiálně za prací, kde pracoval jako svářeč. Vzhledem k tomu, že v Polsku bylo hodně svářečů, měl malý plat, a proto se rozhodl odejít. Doslechl se, že v ČR je hodně práce a dobrý příjem, proto se rozhodl odjet do ČR.
10. Žalobce si napadené rozhodnutí převzal dne 17. 4. 2024. V odůvodnění žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Konstatoval, že žalobce vycestoval ze země původu

dne 11. 9. 2019 do Polska za účelem zaměstnání. V srpnu 2023 opustil Polsko a přesunul se do ČR, kde pracoval v tržnici SAPA. Žalovaný dále konstatoval, že dle informace od polské strany byl žalobce držitelem pobytového oprávnění č. X vydaného Polskou republikou s platností do 31. 7. 2023, pročež aplikoval čl. 12 nařízení Dublin III. Dne 6. 2. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Polská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný se též zabýval tím, zda v Polsku nedochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv.

Posouzení žaloby soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), ve znění pozdějších předpisů, v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
12. Jádrem předmětného soudního sporu je vyřešení otázky, zda žalovaný shromáždil dostatek podkladů, které by odůvodnily jeho závěr o aplikaci čl. 12 nařízení Dublin III, tedy to, zda disponoval dostatečným podkladem, ze kterého by plynulo, že žalobce byl držitelem platného pobytového oprávnění na území Polska.
13. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
15. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
16. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
17. Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ustanovení § 3 správního řádu je konkretizováno v § 50 a násl. správního řádu, který je věnován podkladům pro vydání rozhodnutí. Pokud má být například v řízení uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán není povinen zjišťovat spolehlivě úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset),

ale postačí, když zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění daného procesního úkonu. K této zásadě je navíc doplněno, že tyto úkony správního orgánu musejí být učiněny v souladu s § 2. Musejí být tedy učiněny především v souladu se zákonem a musí být ochráněn veřejný zájem.

18. Vedle toho, že správní orgán musí zjišťovat stav věci nezbytný pro konkrétní případ, musejí mu být nápomocni rovněž účastníci řízení. Podle § 52 správního řádu jsou totiž účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29 uvedl: *„Ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 SpŘ) nezabavuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).“* Z druhé strany pak ohledně povinnosti správního orgánu využít součinnost účastníků řízení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34 konstatoval: *„Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 SpŘ), je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 SpŘ), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 SpŘ). Jestliže správní orgány v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítal, není v zásadě povinností správních orgánů vyzývat k dalším, konkrétnějším sdělením.“* Ze shora citovaných zákonných ustanovení a judikатурních závěrů soud dospěl k závěru, že žalovaný základním zásadám dostál. Bylo-li žalovanému ze strany polských orgánů sděleno, že žalobce byl držitelem platného povolení k pobytu na území Polské republiky, jehož platnost uplynula dne 31. 7. 2023, a žalobce proti tomuto tvrzení polských orgánů ničeho nenamítal, přestože se s touto informací měl možnost v průběhu správního řízení seznámit, pak nebylo povinností žalovaného opatřovat další podklady související s touto otázkou.
19. Ani samotná žaloba přímo nenamítá nesprávnost těchto údajů, přičemž by to měl být, právě žalobce, který ví, kdy mu byl povolen pobyt na území Polska a případně, kdy mu takový pobyt skončil. Pouhá silně spekulativní polemika o možné dřívější skončení platnosti povolení k pobytu nemůže na shora prezentovaném závěru ničeho změnit. Správnost zjištění žalovaného je též nepřímou podpořena i časovou sousledností, když žalobce dle svých slov opustil území Polské republiky v srpnu 2023, tedy v měsíci po zjištěném konci platnosti povolení k pobytu. Soudu se proto jeví závěry žalovaného logické a správné, a to za situace, kdy je žalobce věrohodně ani nezpochybňuje.
20. Soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že žalobní námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

21. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svou námitkou neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2024

Mgr. Petr Nítka, v. r.
samosoudce